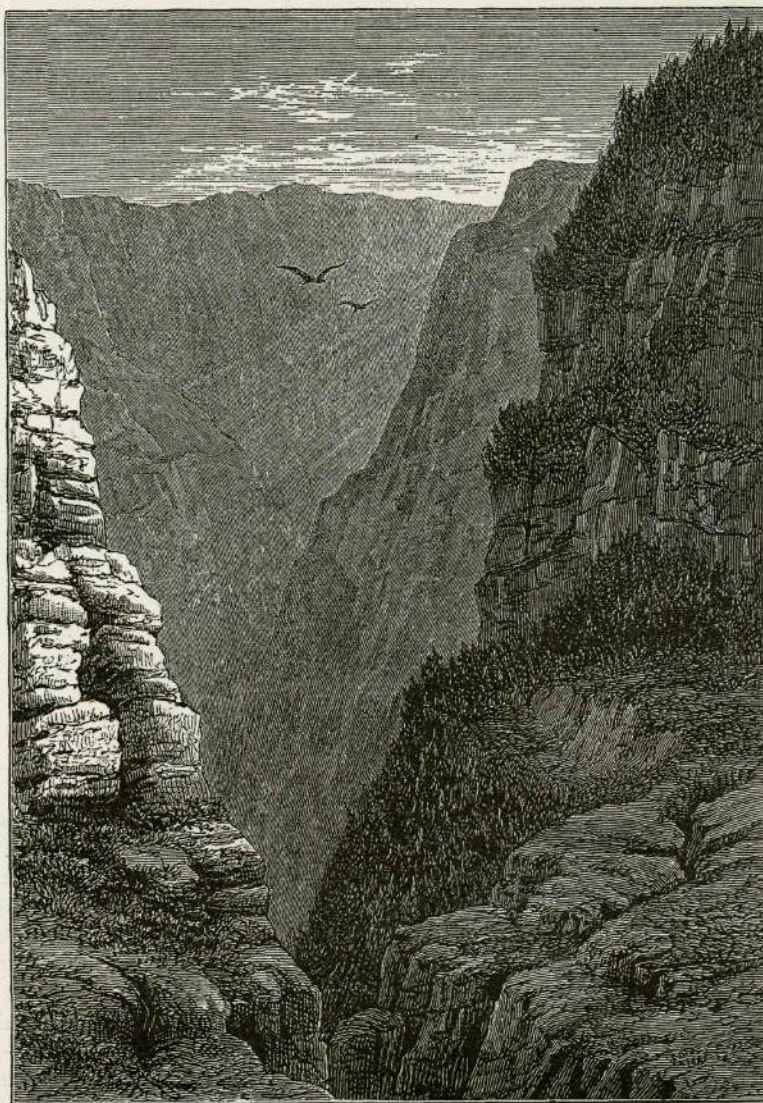

pa tudi, da klobase in fižol — to je najbolj tečna jed. Posebno je tako jed svetovati — in tedaj, ko je to povedal, se je držal prav posebno modro — po zimi in sicer takim ljudem, ki imajo dolge nosove, da jim pri delu konec nosú ne zmrzne. Neka ženica pa mi je rekla, ko sem bil še študent, da je zelje najtečnejša jed in sicer zato, ker se kar po rebrih obesi kakor detelja v kozolcu. Očitali so mi, da sem nemškega mišljenja, toda ni res, marveč jaz sem bil vedno zvest Avstrijanec. Pa tudi srečen sem bil in zadovoljen v svojem učiteljskem stanu, v katerem sem preživel štirideset let. Še bi deloval, a starost me sili, da jemljem slovo od mladine, od svojega poklica. (Solze so oblike starega moža. Mi pa smo vstali.) Ravnajte se vedno po mojih naukih, živite zmerno in redno, da si ohranite zdravje ter postanete krepki fantje v veselje starišem, v ponos domovini. Ne pozabite starega svojega profesorja. "In zaklicali smo: „Nikdar!“

Pol je udarila ura v šenklaškem zvoniku. Še pol urice, pa bomo rešeni! Josipe, sedaj naglo še nekaj zanimivega. Našega Ivana Umna poznaš, kaj ne? Kolikokrat sem ti pravil, kakšen izvrsten dečko je, kako zna geografijo, zgodovino, matematiko! Zadnji čas pa se mu je bilo nekaj primerilo. Bil je ves otožen in kar vidno je hujšal. Prijateljska vez mi je torej velevala, da ga vprašam, kaj mu je. Ni mi dolgo tajil. Žensko lice je bilo tega krivo. A to se mi je zdelo že preveč: tako vrl mladenič — pa naj bledí, vzdihuje, glavo poveša, zanemarija delo iz tako neumnega, praznega vzroka! Prav tukaj sem videl, kako ona „ljubezen“ človeka res pokvari in čisto zmoti. Zato sem sklenil ozdraviti ga. Zložil sem pesem in mu jo dal. On jo je čital, čital, jaz sem tudi še prigovarjal, naj se spametuje, in res se je spametoval: sedaj je zopet čvrsti in dobri Umen,

kakor je bil preje. Pravi, da je sedaj ozdravljen za dolgo časa. Žal, da nimam tiste pesmi. Umen mi je ni vrnil. Ako jo dobim, tedaj ti jo pošljem, ako si je morda potreben tudi Ti.

A skoro bo jedna ura. Torej bodi konec pisma, kakor je konec moje ječe. Matematiške

Gore albanske od strani Črnogore.

naloge naredim rajši doma, kjer bom miren in zopet vesel. Torej sedaj srčno pozdravljen! Spomin na-Te in to pisemce sta mi jako pri-krajšala te štiri ure. Ves

Tvoj

Ivan.